

[Chr. J. Hansen.]

„Til fremme af produktionen af korn og foder m. v. og til igangsættelse af formålstjenligt arbejde til imødegåelse af arbejdsløshed....“

Der angives i denne indledning til loven, såvidt jeg kan se, to betydningsfulde formål: øget produktion og større beskæftigelse. Ingen vil vist benægte, at begge dele er påkrævet. Vel ved vi, at landbrugsproduktionen igennem en årrække er steget ganske betydeligt, og det er til gavn for hele samfundet, men om arbejdsløsheden kan man sige, at den desværre er af et omfang, som nok kan få os til at interessere os for enhver mulighed for at skaffe mere beskæftigelse. Derfor må vi videre frem med landvindingsarbejdet, hvor det er gørligt, og vi må fortsat søge at opnå større produktion og mere beskæftigelse, ikke mindst af hensyn til de ufaglærte arbejdere.

I henhold til loven skal der i almindelighed forhandles med de interesserede lodsejere, og denne forhandling finder sted med landvindingsudvalget. Ligeledes skal lodsejerne efter de gældende regler betale en del af udgifterne til landvindingsarbejder, hvilket er ganske naturligt; statskassen kan dog efter indstilling udrede indtil to trediedele af udgiften. Der ligger i denne bestemmelse, forekommer det mig, en erkendelse af, at disse landvindingsarbejder har såvel privat som samfundsmæssig interesse.

I almindelighed skal landvindingen foretages efter anmodning fra de interesserede lodsejere, og loven har i sin nuværende skikkelse virket ganske godt i årenes løb, hvor der har været stor interesse hos de private lodsejere for lovens udnyttelse. Adskillige tusinde ha land er indvundet og har på en vis måde været medvirkende til at gøre Danmark større, hvilket må siges at være i høj grad tiltrængt, når vi ved, at vore dyrkningsarealer af andre grunde, som også den højtærede landbrugsminister nylig nævnte, er gået tilbage år efter år. Samtidig ved vi, hvilken trang der er til at oprette nye brug, og under sådanne forhold burde der praktisk taget, kan man godt sige, ikke henligge en plet af Danmarks jord, der ikke bliver udnyttet på fornuftig måde.

Den ændring af loven, der søges gennemført, går i korthed ud på at føje til den gældende lov, den bestemmelse, at hvor ingen lodsejeranmodning foreligger — der kan være tilfælde, hvor der ikke gør det,

fordi lodsejerens interesse er ganske ubetydelig i forhold til sagens omfang og bekostning —, kan landbrugsministeren efter indstilling fra landvindingsudvalget bestemme, at foranstaltningerne foretages, og staten kan også udrede samtlige udgifter ved en sådan sags gennemførelse; det er altså en ren statsforanstaltning i disse tilfælde. Jeg har ikke noget imod denne bestemmelse; staten eller samfundet må, når der ingen private interesser er, træde til og vise initiativ, og det håber jeg også vil ske, så at enhver mulighed udnyttes til gavn for helheden.

Der er i folketinget indsat en bestemmelse om, at når anlægsudgifterne overstiger 2 mill. kr., skal finansudvalget spørges, og det synes jeg er en meget fornuftig foranstaltning.

Landbrugsministeren bemyndiges til at optrykke loven, det synes jeg er ganske rimeligt; med de tilføjelser, der nu er kommet, er det næsten nødvendigt, for at man kan finde ud af loven.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling og hurtig gennemførelse, og jeg håber, at de ændringer, der er foreslået, vil føre til øget landvinding.

Einar Simonsen: Vort land er fra naturens hånd uden større reserver af jord, der, efterhånden som befolkningen vokser i antal, kan inddrages til opdyrkning og dermed til indtægtskabende produktion til gavn for hele samfundet. Den store jyske hede, der før i tiden var en reserve, er efterhånden blevet trængt tilbage, så at der kun er et relativt lille areal — man siger, at det er 75 000 ha —, der endnu kan være mulighed for at opdyrke.

Der er dog gennem det sidste par menneskealdre med støtte fra staten gennem mergling, dræning og andet kultiveringsarbejde, men vel først og fremmest ved forbedrede dyrkningsmetoder fravristet jorden stadig større afgrøder og skabt en produktion, som faktisk er enestående, til gavn for hele vort samfund. Høstudbyttet er således i de sidste 50 år steget med 70 pct., og sammenligner vi med tallene fra et par menneskealdre tilbage, til 80erne, er udbyttet steget med over 100 pct.

Den landvindingslov af 1940, som det foreliggende lovforslag indeholder ændringer til, har haft samme formål som andre grund-